

Madsen-Mygdal: I en Tid som den, vi nu oplever, i en Tid, hvor en handelspolitisk Nationalisme har udviklet den saakaldte aktive Handelspolitik til en saadan Fuldkommenhed, at snart sagt alle Grænser mere eller mindre spærres for den frie Varehandel mellem Landene, i en Tid, hvor den merkantilistiske Lære, at kun Eksport bringer Velstand til et Land, medens al Import bringer Ulykke og kun bidrager til at forarme Landet, har opnaaet en næsten hektisk Oplblomstring og over en lige saa skadelig Virkning som for 200 Aar siden, i en Tid, hvor vi stilles overfor det Selvmodsigelsens Fænomen, at alle Lande vil eksportere, medens intet Land vil importere, alle vil sælge, ingen vil købe, og flere og flere Lande gaar over til at dyrke den Selvforsyningsens Idé, der konsekvent gennemført vil betyde Verdenshandelens fuldstændige Standsning og Erhvervslivets Tilbageførelse til middelalderlige Tilstande, i en saadan Tid er der Grund til at hilse med Tilfredshed, at det er lykkedes mellem England og Danmark at træffe en Overenskomst, der dog i nogen Maade opretholder og for 3 Aar frem i Tiden sikrer Samhandelen mellem disse to Lande.

Forhaabentlig tør vi i denne Overenskomst se et Vidnesbyrd om, at de 5-aarige Aftaler af ekstraordinær Beskaffenhed, som vedrørende det britiske Imperium blev truffet i Ottawa, og som paa følelig Maade har begrænset vort Lands Eksportmuligheder, ikke betyder et endeligt og afgørende Brud med den traditionelle Handelspolitik, som England indtil for kort Tid siden har fulgt. England er jo det Land, der sidst og kun modstræbende er gaaet over til at træffe Modforanstaltninger mod den Afspærringspolitik, som i de senere Aar har haft en saa rivende Udvikling, og der er neppe Grund til at tvivle om, at England af al sin Magt vil arbejde hen til, at normale Tilstande for Vareudvekslingen mellem Landene atter kan tilvejebringes, og at der ved den forestaaende økonomiske Verdenskonference vil blive gjort et alvorligt Forsøg paa, at denne for hele Verden livsvigtige Opgave kan blive bragt et betydningsfuldt Skridt frem imod sin Løsning.

Ogsaa for vort Land gælder det, at vi kun tvunget af den haarde Nødvendighed har maattet træffe Foranstaltninger i Retning af en Regulering af Importen, saa at den kom til at staa i et nogenlunde rimeligt Forhold til vore Eksportmuligheder; men det skal siges her, at i store Kredse af vort Folk imødeser man med Længsel den Tid, da alle saadanne Foranstaltninger kan bringes

til Afslutning, fordi de er blevet overflødige.

Betydningen af den Overenskomst, som her foreligger til Godkendelse, er da at søge deri, at den midt i en Verden, hvor den handelspolitiske Afspærring stadig er blevet øget, tilvejebringer Sikkerhed for, at i hvert Fald den dansk-engelske Samhandel ikke herunder helt gaar til Grunde. Overenskomsten betyder, at der sættes en Grænse for Begrænsningen af Handelen, at der sættes Spærrebom for Afspærringens Fortsættelse, at der sættes en Skranke, udover hvilken Importindskrænkningerne ikke kan føres, og dette gælder saavel Englands Udførsel til Danmark, navnlig af forskellige Raastoffer, som vi har hørt det, og af færdige Industrivarer, som det gælder Danmarks Udførsel til England, der hovedsagelig bestaar af Fødevarer.

At der ved Indgaaelsen af en saadan Overenskomst har maattet gøres Indrømmelser fra begge Sider, ligger i Sagens Natur. Jeg finder ikke her Anledning til at forsøge en Undersøgelse af, fra hvilken Side de største Indrømmelser er blevet gjort, lige saa lidt som jeg ønsker at foretage en Gennemgang af Overenskomstens Enkeltheder. Den højtærede Udenrigsminister har jo i saa Henseende nævnt Hovedpunkterne. Overenskomsten foreligger i øvrigt som en Helhed, den foreligger til Vedtagelse eller Forkastelse, og det Spørgsmaal, som Tinget skal besvare, er da dette, om det vil godkende eller ikke godkende denne Overenskomst.

For Danmarks Vedkommende knytter Hovedinteressen sig til de Vilkaar, Overenskomsten byder for Landbrugseksport i de kommende tre Aar. Der er ingen Grund til at skjule, at denne Eksport af Fødevarer til det engelske Marked spiller en meget stor Rolle, ikke blot for Landbruget, men for hele vort Lands Økonomi. Men ved Siden deraf kan det vel ogsaa anføres, at denne Eksport er af Værdi for England, den er af Betydning for den engelske Befolknings Forsyning med Fødevarer til rimelige Priser; hvis ikke det var Tilfældet, vilde der ikke være nogen naturlig Baggrund for hele denne Eksport, og saa vilde den aldrig have opnaaet det Omfang, som den faktisk har.

Det danske Landbrug har paa det handelspolitiske Omraade kun eet Ønske, nemlig dette ene og simple, at det maa faa Adgang til at konkurrere med alle andre Landes Landbrug under frie og lige Vilkaar. For dette Ønskes Opfyldelse er Kaarene for Tiden saa slette som vel muligt, det er et Ønske, der ikke opfyldes noget Sted i Ver-